



## Arrest

**nr. 337 080 van 3 december 2025**  
**in de zaak RvV X / II**

**In zake: X**

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. VAN DE KEERE**  
**Vogelmarkt 31 A**  
**9000 GENT**

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 16 juni 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VAN DE KEERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak**

De verzoeker, die de Turkse nationaliteit heeft, dient op 23 september 2010 in België een verzoek om internationale bescherming in.

Op 23 juni 2011 wordt de verzoeker als vluchteling erkend.

Op 23 april 2020 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, waarbij hij zich beroept op zijn hoedanigheid van vader van een Belgisch minderjarig kind.

Op 5 februari 2021 wordt de verzoeker in het bezit gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (F-kaart).

Op 12 maart 2021 deelt de verzoeker mee dat hij afstand doet van de vluchtelingenstatus.

Op 7 november 2022 wordt de verzoeker uit de registers afgeschreven wegens vertrek naar Turkije.

Vanaf 7 november 2023 gaat verzoekers verblijfsrecht van rechtswege teloor, dit overeenkomstig artikel 19, §1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 20 november 2024 dient de verzoeker nogmaals een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, waarbij hij zich opnieuw beroept op zijn vaderschap van een Belgisch minderjarig kind.

Op 16 juni 2025 neemt de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) inzake deze aanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 23 juni 2025 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

*In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.11.2024 werd ingediend door:*

*Naam: K.*

*Voorna(a)m(en): G.*

*Nationaliteit: Turkije*

*Geboortedatum: (...) 1985*

*Geboorteplaats: S.*

*Identificatienummer in het Rijksregister: (...)*

*Verblijvende te: (...) 2440 GEEL*

*om de volgende reden geweigerd:*

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.*

*Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn minderjarig Belgisch kind, K. M. NN. (...) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.*

*Artikel 40ter, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt als volgt: § 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in §1: 3° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn in de eerste graad, die het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over een minderjarige Belg uitoefenen, voor zover zij de minderjarige Belg op het grondgebied begeleiden of zich bij hem voegen en de daadwerkelijke zorg over hem dragen en op voorwaarde dat zij hun identiteit aantonen door middel van een geldig identiteitsdocument.*

*Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf en de binnenkomst, geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst.*

*Betrokkene werd op 30.06.2023 veroordeeld door de correctionele rechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen tot een gevangenisstraf van 40 maanden en een geldboete van 2500,00 EUR (x8 = 20.000,00 EUR) (vervangende gevangenisstraf 90 dagen) wegens poging tot invoer/uitvoer/vervoer van verdovende middelen/psychotropen voor rekening van een persoon zonder vergunning een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (meermaals) en wegens wetens en willens deel uitmaken van een criminele organisatie, ook al heeft men niet de bedoeling een misdrijf in het raam van deze organisatie te plegen of daaraan deel te nemen.*

Betrokkene maakte deel uit van een criminele organisatie, bestaande uit een groot aantal personen, met als doel een ongeoorloofde bedrijvigheid met betrekking tot verdovende middelen. De organisatie had een duidelijke hiërarchie, taakverdeling en modus operandi en beschikte over verschillende vertakkingen binnen de haven, hetgeen toeliet om op een grootschalige en georganiseerde wijze verdovende middelen uit containers in de haven te halen. Gelet op de omvang van de hoeveelheid ingevoerde cocaïne, staat het buiten kijf dat het oogmerk van de organisatie bestond uit het vergaren van aanzienlijke vermogensvoordelen.

Betrokkene moest 529 kilogram cocaïne die verstopt zat in de container met code (...) uithalen, maar toen de container in de haven van Antwerpen werd geopend bleek dat de cocaïne ten gevolge van een inbeslagname in Ecuador niet meer in de container aanwezig was. De actie kon dus niet worden voltooid. Betrokkene werd aangestuurd door de leider van de organisatie, de heer A. O., door middel van de (...) via het platform SKY ECC. Betrokkene was ook de gebruiker van de (...), met de gebruikersnamen 'Koning2', 'eyes men', 'macbook', 'roj' en 'koning'. Betrokkene stuurde foto's van de zegels op de container en van de lege zakken nadat hij deze had doorzocht en hierin geen cocaïne had aangetroffen. 'Mickey' had voor deze actie de leiding. De poging om de cocaïne uit te halen vond plaats op 18 augustus 2020 in de tijdspanne tussen 23.46 uur en 1.13 uur. Betrokkene maakte misbruik van zijn functie in de haven van Antwerpen, alwaar hij tewerkgesteld was als Straddler-chauffeur.

Gelet op het feit dat de cocaïne reeds volledig uit de container werd gehaald in Ecuador, waardoor een voltrekking van het misdrijf niet langer tot de mogelijkheden behoorde, werden de tenlasteleggingen door de rechtbank geherkwalificeerd, maar met behoud van plaats- en tijds aanduiding, namelijk bij samenhang te Beveren in het gerechtelijk arrondissement Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde tussen 1 augustus 2020 en 20 augustus 2020, meermaals op niet nader te bepalen data en laatst op 19 augustus 2020: 'gepoogd te hebben de vermelde misdaad te plegen, waarbij het voornemen om de misdaad te plegen zicht heeft geopenbaard door uitwendige dagen die een begin van uitvoering van die misdaad uitmaakten en alleen ten gevolge van omstandigheden, van de wil van de dader onafhankelijk, zijn gestaakt of hun uitwerking hebben gemist', namelijk 529 kilogram cocaïne.

Betrokkene verklaarde dat hij niets met de feiten te maken had een geen SKY-toestel gebruikte. Hij ontkende de gebruiker te zijn van de PIN met de naam 'Koning2'. De rechtbank acht de feiten in hoofde van betrokkene en medebeklaagden echter bewezen, gelet op de vaststellingen van de verbalisanten, de gevoerde communicatie via de SKY ECC-applicatie, de elementen ter identificatie van beklagden als gebruikers van de betrokken PIN's, de huiszoeking, de bevraging bij de firma D. en de ongeloofwaardige verklaring van betrokkene.

Het staat naar oordeel van de rechtbank vast dat betrokkene wetens en willens deel uitmaakte van deze criminele organisatie, in de periode van 24 november 2019 tot en met 12 juli 2021. De begindatum van de incriminatieperiode wordt voor betrokkene naar 1 mei 2020 gebracht. Het vermogensvoordeel voor betrokkene wordt begroot op 50 000 EUR. Dit bedrag, hierin begrepen twee voertuigen, en een GO PRO camera dienstig voor het plegen van de feiten, werden verbeurd verklaard.

Betrokkene maakte deel uit van een criminele organisatie die als doelstelling had het plegen van inbreuken op de drugswetgeving teneinde grote illegale vermogensvoordelen te genereren. Er moet opgemerkt worden dat, hoewel betrokkene niet slaagde in het uithalen van de 529 kg cocaïne uit de container, uit het oordeel van de rechtbank blijkt dat, indien de omstandigheden onafhankelijk van zijn wil niet hadden plaatsgevonden, namelijk de inbeslagname van de drugs in Ecuador, betrokkene weldegelijk de drugs had uitgehaald. Het wil dus niet zeggen omdat betrokkene niet slaagde in zijn opzet, dat betrokkene geen aandeel heeft in de drugsmisdrijven. Betrokkene maakte gebruik van verschillende PIN's via het SKY ECC-platform, communiceerde met de andere leden in de organisatie, werd aangestuurd door de leider om opdrachten uit te voeren en stuurde op zijn beurt foto's van de zegels van de containers en de lege vondst in de container, waarvoor hij ingepland was om deze uit te halen. Betrokkene had duidelijk kennis van het opzet en het doel van de organisatie. Er kan daarom bezwaarlijk geloof gehecht worden aan zijn verklaring dat hij niets met de feiten te maken zou hebben gehad en geen toestel gebruikte. Daar waar betrokkene tijdens de zitting erop wees slechts een simpel persoon te zijn die gewoon deed wat van hem gevraagd werd, kan er niet omheen wat hij in werkelijkheid gedaan heeft. Het is weldegelijk betrokkene zelf die voornoemde handelingen stelde om de poging te ondernemen. De verklaring dat hij enkel deed wat van hem gevraagd werd, geeft geen blijk van enig schuldinzicht en een besef van welke maatschappelijke gevolgen de drugsmisdrijven hebben.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen

(EHRM 19 februari 1998, *Dalia t. Frankrijk*, EHRM 30 november 1999, *Baghli t. Frankrijk*; EHRM 11 juli 2002, *Amrollahi t. Denemarken*; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba t. Frankrijk*). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C145/09, *Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis*). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, *Wolf*, 221/81, *Jurispr.* blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest *Aoulmi tegen Frankrijk* van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, *Calfa*, C-348/96, *Jurispr.* blz. I-11, punt 22, en arrest *Orfanopoulos en Oliveri*, reeds aangehaald, punt 67).

Betrokkene had kennelijk goede connecties in het drugsmilieu en het is algemeen geweten dat meer geld te verdienen valt met drugshandel dan met een eerlijke doorsnee job. De verspreiding van en de handel in cocaïne gaat gepaard met vele andere vormen van criminaliteit, terwijl ook het gebruik ervan vaak gepaard gaat met door gebruikers gepleegde strafbare feiten ter financiering van hun behoefte aan cocaïne, hetgeen vaak overlast voor de samenleving meebrengt. De verspreiding van drugs getuigt van een laakbare ingesteldheid in hoofde van betrokkene en een drang naar snel en gemakkelijk geldgewin. Het getuigt van een asociale, oneerlijke ingesteldheid en een afwezigheid van eerbied voor sociale normen en waarden. Het brengt duidelijk de maatschappij in gevaar.

Betrokkene werd op 08.09.2021 aangehouden onder aanhoudingsmandaat en op 09.09.2021 opgesloten in de gevangenis. Op 07.01.2022 werd het aanhoudingsmandaat opgeheven onder voorwaarden. Op 09.01.2024 is betrokkene opnieuw opgesloten in de gevangenis omdat hij zijn straf nog moest uitboeten. Sedert 3.03.2025 is betrokkene in verlengd penitentiair verlof en bij vonnis dd. 28.04.2025 van de strafuitvoeringsrechtbank Antwerpen werd betrokkene een elektronisch toezicht toegekend. Betrokkene zou strafeinde bereiken op 22.12.2026.

Gezien de ernst, de aard en de omvang van de feiten, gezien het georganiseerd karakter ervan, gezien het gebrek aan schuldinzicht in hoofde van betrokkene en de ongeloofwaardige verklaringen omtrent zijn aandeel in de feiten, gezien het misbruik van zijn tewerkstelling als Straddler-chauffeur in de haven van Antwerpen, gezien betrokkene het strafeinde nog niet bereikt heeft, dient het verblijfsrecht geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Door het persoonlijk gedrag van betrokkene wordt hij geacht de openbare orde te (kunnen) schaden en is zijn verblijf ongewenst.

Overeenkomstig de bepalingen van art. 45, §2 dienen de beslissingen waarin art. 43 wordt aangehaald als rechtsgrond, in overeenstemming te zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd te zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger. Het gedrag van het familielid van de burger van de Unie moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormen voor het fundamenteel belang van de samenleving. Motiveringen die los staan van het individuele geval op met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Gelet op de gepleegde drugsmisdrijven door betrokkene en gezien het wetens en willens deel uitmaken van een criminele organisatie die tot doel had inbreuken op de drugswetgeving te plegen en aanzienlijke vermogensvoordelen te vergaren, is het redelijk dat het ontzeggen van het verblijf aan betrokkene het gevolg is van het persoonlijk gedrag, van zijn eigen handelen waarvan een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving uitgaat. In het vonnis dd. 30.06.2023 blijkt dat betrokkene lid was van de criminele organisatie van 24 november 2019 tot en met 12 juli 2021. De begindatum van de incriminatieperiode wordt voor betrokkene naar 1 mei 2020 gebracht en de eigenlijke poging tot invoer en uithaling van de verdovende middelen (529kg cocaïne) uit de container vond plaats op 18 augustus 2020. Betrokkene was dus lange tijd lid van de organisatie, hoewel hij blijkens het vonnis maar één poging ondernam om de drugs uit te halen. Zoals reeds eerder gesteld, kan het aandeel van betrokkene

*in de feiten echter niet worden geminimaliseerd omdat de uithaling van de drugs mislukte wegens omstandigheden onafhankelijk van zijn wel, met name de inbeslagname van de cocaïne in Ecuador. Betrokkene misbruikte zijn functie in de haven als straddler-chauffeur, werd aangestuurd door de leider door middel van het SKY ECC-platform, gebruikte dit platform opdat de communicatie niet zou worden onderschept door de politiediensten, stuurde foto's van zijn handelen door naar de leider, hij had duidelijk kennis van het opzet en van het doel van de organisatie. Betrokkene wist wel degelijk dat de handelingen die hij stelde en het doel die de organisatie voor ogen had, illegaal waren, hij heeft desalniettemin anderhalf jaar deel uitgemaakt van de organisatie en is uiteindelijk zelf ook in actie gekomen. Het vermogensvoordeel voor betrokkene zelf wordt geschat op 50 000 EUR. Een hoeveelheid van maar liefst 529 kilogram cocaïne moest hij uithalen. Het gaat dus allerminst om kleine bedragen en kleine hoeveelheden verdovende middelen. Bovendien had de organisatie een internationaal karakter. Het was vanuit Zuid-Amerika dat de drugs werden geregeld en aankwamen in de haven van Antwerpen. Het is niet zo omdat betrokkene maar één keer veroordeeld is wegens een drugsmisdrijf, dat betrokkene geen werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de samenleving vormt. Het kan ook zo zijn dat het enkele feit van het gedrag in het verleden voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28 en HvJ 2 mei 2018, C331/16 en C-366/116, K.V. en H.F.V.). In deze zin heeft ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v Verenigd Koninkrijk, § 63). Er moet verder dienstig op gewezen worden dat betrokkene zijn strafeinde nog niet bereikt heeft, dit is pas voorzien in december 2026. Betrokkene is tot op heden, door zijn persoonlijk gedrag, gebonden tot het naleven van voorwaarden, zoals geen strafbare feiten plegen, penale boetes afbetalen, geen drugs bezitten of gebruiken, geen contact met medeveroordeelden, zich niet mogen begeven naar Belgische havens en een verbod om te werken in de transportsector. Het uitblijven van nieuwe feiten, na de veroordeling, is geenszins een voldoende bewijs dat de bedreiging die van betrokkene uitgaat niet langer actueel is, aangezien het strafparcours van betrokkene tot op heden loopt.*

*Overeenkomstig art. 43, §2 van de wet van 15.12.1980 dient in dergelijk geval rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong.*

*De beslissing wordt evenredig geacht: het familiale en persoonlijke belang van betrokkene wordt ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd.22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Betrokkene had moeten weten dat zijn gedrag zijn toekomst in België op het spel zou zetten. Betrokkene heeft huidige situatie immers louter en alleen te wijten aan zijn eigen gedrag. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.*

*Betrokkene is vader van twee minderjarige Belgische kinderen, K. M. (...) (referentiepersoon) en K. Ma. (...). Op 03.03.2020 is betrokkene gehuwd te Ekeren met Ö. C. (...). Zijn echtgenote heeft nog 3 Belgische minderjarige kinderen, welke de stiefkinderen van betrokkene zijn. Betrokkene heeft reeds eerder verblijfsrecht gehad op basis van gezinshereniging met K. M., namelijk van 23.04.2020 tot 7.11.2023 wanneer hij overeenkomstig artikel 19, §1 van de Vreemdelingenwet van rechtswege zijn verblijfsrecht verloor omdat hij langer dan één jaar afwezig was uit België.*

*Betrokkene heeft het hebben van een eerste Belgisch kind en een Belgische echtgenote kennelijk niet gezien als een motivatie om zich te onthouden van strafbare feiten te plegen. De referentiepersoon is geboren op 29.10.2019, kort nadien op 24.11.2019 sloot betrokkene zich aan bij de criminele organisatie om dan uiteindelijk op 18.08.2020 een poging te ondernemen om een aanzienlijke hoeveelheid cocaïne uit een container in de haven van Antwerpen te halen. Ook tijdens zijn lidmaatschap in de criminele organisatie huwde betrokkene op 03.03.2020 met zijn partner Ö. C.. De banden met zijn familie hebben betrokkene er kennelijk niet kunnen toe weerhouden strafbare feiten te plegen én wanneer hij zich aansloot bij de criminele organisatie, zich ertoe kunnen bewegen afstand te nemen van de criminele organisatie en zich te herpakken. Betrokkene had moeten weten dat zijn gedrag zijn toekomst in België op het spel zou zetten. Het opnieuw onderhouden van een gezinsleven in België (na een vertrek naar Turkije) geeft betrokkene niet automatisch het recht om opnieuw verblijf te bekomen. Integendeel redelijkerwijs zou betrokkene toch mogen verwachten dat het plegen van feiten van openbare orde een impact heeft op het opnieuw bekomen van een regulier verblijfsrecht, maar ook op zijn gezinsleven. Hij heeft zelf zijn gezinsleven op losse schroeven geplaatst. Er kan bezwaarlijk van de Belgische administratie verwacht worden het gezinsleven van betrokkene als belangrijker te achten, indien hij zelf zijn gezinsleven niet als een voldoende motivatie acht om zich te onthouden van het plegen van strafbare feiten. Dat is een verantwoordelijkheid die in twee richtingen gaat.*

Van 08.09.2021 tot 07.01.2022 en van 9.01.2024 tot 03.03.2025 verbleef betrokkene in de gevangenis. Nadien was hij in penitentiair verlop en is sinds 06.05.2025 onder elektronisch toezicht. Op 7.11.2022 werd betrokkene afgevoerd in het rijksregister naar Turkije. Eind 2023 besliste betrokkene om terug te keren naar België. Vanwege zijn verblijf in de gevangenis, heeft betrokkene zijn gezinsleven zelf beïnvloed. Uit het administratief dossier blijkt dat zijn gezinsleden hem regelmatig kwamen bezoeken in de gevangenis, maar het zorgde ervoor dat het gezinsleven in die periode grotendeels niet kon plaatsvinden in elkaars aanwezigheid. Pas recent, vanaf 03.03.2025 kan het gezin terug fysiek samen zijn. Er kan niet onderuit dat de afwezigheid van betrokkene door zijn detentie een impact heeft gehad op de jonge kinderen. De referentiepersoon was op het moment van de eerste aanhouding van betrokkene op 08.09.2021 bijna 2 jaar oud en het kind heeft haar vader toen 4 maanden grotendeels niet fysiek in haar aanwezigheid gehad. Bij zijn tweede opsluiting op 09.01.2024 was het tweede kind ook al geboren, op moment van opsluiting was dat anderhalf jaar oud, het eerste kind 4 jaar oud. Zij hebben de band met hun vader moeten invullen grotendeels door virtueel of fysiek bezoek voor minstens 1 jaar en 2 maanden. Dit wil zeggen dat de steun en toeverlaat tijdens de detentieperiodes van betrokkene de moeder is en dat zij dagdagelijks de daadwerkelijke zorg over de kinderen uitoefende. Dat betrokkene dagdagelijks de daadwerkelijke zorg over zijn kinderen niet kon waarmaken, heeft hij louter en alleen te wijten aan zijn eigen gedrag. Er wordt niet betwist dat betrokkene met zijn kinderen een affectieve band onderhoudt, maar de gezinsband met zijn kinderen wordt ondergeschikt geacht aan het vrijwaren van de openbare orde. Het belang van het kind heeft niettemin een primordiaal karakter maar dit is niet absoluut. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (nietontvankelijkheidsbeslissing)). Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde wordt dan ook superieur geacht aan de gezinsband met zijn kind die betrokkene kan doen gelden.

Wat betreft de band met zijn Belgische echtgenote, blijkt uit niets dat er aan afhankelijkheidsrelatie zou bestaan die zijn echtgenote ertoe zou dwingen het Belgische grondgebied, en bij uitbreiding de Europese Unie, te verlaten. Het is immers redelijk te stellen dat zijn echtgenote, wanneer betrokkene in detentie was, zelfstandig en zelfredzaam wist te voorzien in het levensonderhoud van zichzelf en haar 5 minderjarige kinderen (waarvan 2 gemeenschappelijk met betrokkene). Indien dit nodig geweest zou zijn, kon zij – bij afwezigheid van betrokkene - een beroep doen op het Belgische welvaartsbestel, desgevallend voor zichzelf, desgevallend voor de kinderen. Er zijn dus geen elementen voorhanden waaruit zou kunnen geconcludeerd worden dat zijn echtgenote niet kan worden gescheiden van zijn betrokkene, net omdat zij reeds door de detentieperiode van betrokkene in elkaars fysieke afwezigheid hebben geleefd en op die manier hun gezinsleven gestalte moesten geven. Betrokkene en zijn echtgenote zijn beiden volwassen personen, niets wijst er op dat één van hen niet over de nodige (mentale en/of fysieke) capaciteiten beschikt om zelfstandig te leven. Het is dus redelijk te stellen dat de Belgische echtgenote, zonder de fysieke aanwezigheid van betrokkene, zelfstandig haar leven kan verderzetten.

Verder blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene nog 2 broers in België heeft, K. E. en K. C., beiden van Belgische nationaliteit. Ook 4 neven zouden in België aanwezig zijn. Er kan worden opgemerkt dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Uit niets blijkt echter dergelijke afhankelijkheid tussen betrokkene en één van deze verwanten.

Wat betreft de duur van zijn verblijf in België, blijkt dat betrokkene op 25-jarige leeftijd naar België kwam en op 23.09.2010 een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 24.06.2011 werd betrokkene erkend als vluchteling. Er werd hem een B-kaart afgeleverd. Op 23.04.2020 diende hij een aanvraag gezinshereniging in met zijn minderjarig Belgisch kind, nl. de referentiepersoon in onderhavige aanvraag en hij werd op 05.02.2021 in het bezit gesteld van de F-kaart. Kort nadien, op 12.03.2021, zag betrokkene vrijwillig af van zijn vluchtelingenstatus. Op 7.11.2022 werd betrokkene in het rijksregister afgevoerd naar Turkije en verblijft volgens zijn verklaring sinds eind 2023 opnieuw in België. Betrokkene heeft dus meer dan 10 jaar legaal in België verbleven, maar dit kan niet als een lange periode van verblijf worden beschouwd waardoor hij de banden met zijn land van herkomst verloren zou hebben. Integendeel, gezien hij in 2021 vrijwillig afstand gedaan heeft van zijn vluchtelingenstatus en in 2022 opnieuw naar Turkije gegaan is om er

*zich kort te vestigen, is het redelijk te stellen dat zijn banden met Turkije opnieuw hersteld zijn en in tact zijn gebleven. Ook zijn echtgenote heeft roots in Turkije, waardoor bezwaarlijk gesteld kan worden dat hij de Turkse cultuur vervreemd is.*

*Op 25-jarige leeftijd is betrokkene naar België gekomen. Inmiddels is betrokkene 40 jaar oud. Uit niets blijkt dat de banden die hij met België opgebouwd heeft van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Betrokkene moet een gevangenisstraf van 40 maanden doorlopen, hetzij in de gevangenis, hetzij onder elektronisch toezicht of een nog andere modaliteit, wat bezwaarlijk als een vorm van integratie beschouwd kan worden. Zelfs na een verblijf van 9 jaar, waardoor van hem verwacht zou worden de Belgische regels, wetten en normen eigen gemaakt te hebben, treedt hij de Belgische drugswetgeving met de voeten. Dit maakt dat de duur van zijn verblijf niet van een uitzonderlijke aard is waarom huidige beslissing niet zou mogen worden genomen. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen en in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.*

*Wat betrokkenes economisch situatie betreft, blijkt dat hij in het verleden gewerkt heeft. Betrokkene verklaart zelf in de tuinbouw van 2010 tot 2014, in de bouw van 2016 tot 2017 en in de haven van 2019 tot 2021 gewerkt te hebben. In het vonnis dd. 28.04.2025 van de strafuitvoeringsrechtbank blijkt dat betrokkene een werkbeploofte had van een werkgever te Lier maar hier toch niet aan de slag kon. De PSD stelde verder vast dat betrokkene niet echt actief op zoek was naar werk. Betrokkene legde toen een stuk voor waaruit zou moeten blijken dat hij onder het IBO-stelsel aan de slag kan vanaf 5.05.2025 bij een werkgever te Geel. Dat betrokkene in het verleden economisch actief was in België, kan niet opwegen tegen het feit dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde. Meer nog, hij heeft zijn tewerkstelling in de haven misbruikt om strafbare feiten te kunnen plegen. Dit kan bezwaarlijk als een vorm van economische integratie beschouwd worden. De periodes waarin betrokkene in loondienst was of een zelfstandige activiteit uitoefende, zijn bovendien niet aaneensluitend en ononderbroken, waardoor van een doorgedreven, uitzonderlijke economische integratie geen sprake is. De recente tewerkstelling waarvan sprake in het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank blijkt sinds kort, nl. op 10.06.2025, gestopt.*

*Wat betreft de sociale- en culturele integratie kan worden gesteld dat deze hier niet aan de orde is gezien het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België expliciet getuigt van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Wat betreft betrokkenes leeftijd is het redelijk te stellen dat hij nog jong genoeg is om zich aan te passen aan nieuwe levensomstandigheden en een nieuwe omgeving. Hij is meerderjarig, maar niet van hoge leeftijd waardoor zijn leeftijd op zich niet voldoende reden vormt om de beslissing tot weigering niet te kunnen nemen.*

*Over betrokkenes gezondheidstoestand is niets ongunstig gekend. Betrokkene verklaarde tijdens het verhoor dd. 5.07.2024 in de gevangenis niet aan een ziekte te lijden dewelke hem belemmert om te reizen en/of terug te keren naar Turkije. In het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank blijkt dat betrokkene aangaf ziek te zijn geweest tijdens de eerste wegen van het penitentiair verlof waardoor het niet mogelijk was om werk te zoeken. Echter moet blijken dat betrokkene vanaf 5.05.2025 aan de slag gegaan was bij een werkgever, waardoor zijn gezondheidstoestand hem alvast niet verhinderde om economisch actief te zijn. Er kan bijgevolg geen medisch probleem worden weerhouden waarom huidige beslissing niet zou mogen worden genomen.*

*Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene wordt gelet op al het voorgaande ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene, en dit op basis van op basis van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.*

*(...)"*

## 2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. De verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet voorziene termijnen een synthesememorie neergelegd.

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) derhalve uitspraak op grond van deze synthesememorie.

## 3. Onderzoek van het beroep

De verzoeker beroept zich in een enig middel op een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU) van de artikelen 7, 24 en 51 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), van de artikelen 40<sup>ter</sup> en 43 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

De verzoeker citeert de motieven van de bestreden beslissing en betoogt in de synthesememorie als volgt:

*“10. Dat verzoeker de biologische vader is van 2 minderjarige Belgische kinderen.*

*Dat verzoeker de kinderen tevens heeft erkend, en aldus de wettelijke vader is van beide kinderen. Dat verzoeker samen met zijn partner het ouderlijk gezag uitoefent.*

*Dat verzoeker tevens al jaren een affectueuze relatie heeft met de moeder van de kinderen en ook feitelijk met hen (met uitzondering van de periode dat hij in de gevangenis verbleef) samenwoonde. In de periode dat hij in de gevangenis verbleef, kreeg hij ook bezoek van zijn gezin.*

*Dat verzoeker ook de plusvader is van drie kinderen uit een vorige relatie van zijn partner. Deze kinderen zijn eveneens ingeschreven op het adres waar verzoeker en zijn echtgenote verblijven (zie stuk – attest gezinsamenstelling).*

*Dat verzoeker kort na het vertrek van de vorige echtgenoot van zijn partner een relatie startte met haar (in 2015) en meteen eigenlijk de vaderrol heeft opgenomen. Het is zelf zo dat de kinderen verzoeker beschouwen als hun vader – en niet op de hoogte zijn dat hij niet hun werkelijke juridische en biologische vader is.*

*Dat wat deze pluskinderen betreft geen enkele in concreto beoordeling blijkt uit de bestreden beslissing van de impact op deze beslissing op het welzijn van deze kinderen.*

*Dat ook te snel wordt voorbijgegaan aan het feit dat de partner van verzoeker alleen zou instaan voor 5 minderjarige schoolgaande kinderen indien zij niet in België zouden kunnen blijven. Dat zij dit gedurende relatief korte periodes alleen wist te bezielen is nog geen bewijs of vermoeden dat zij dit ook voor de verdere opvoeding van deze 5 kinderen alleen zal kunnen doen, laat staan dat dit in het belang is van de kinderen.*

*Het zal er met andere woorden wel degelijk op neerkomen dat deze Belgische minderjarige kinderen, zonder dat dit in hun belang is, zouden moet reloceren.*

*Dat verzoeker inderdaad naar Turkije is getrokken met zijn gezin in de periode dat de correctionele zaak werd behandeld maar terugkeerde omdat het gezin – met uitzondering van hem zelf hebben alle gezinsleden de Belgische nationaliteit – absoluut niet kon aarden in Turkije. Het feit dat zij terugkeerden – en verzoeker zich vrijwillige aanmeldde voor de uitvoering van zijn straf – toont ook aan dat de banden met het land oorsprong zijn doorbroken.*

*11. Dat verzoeker tijdens zijn verblijf in België steeds werkte en op geen enkele manier in het vizier kwam van justitie voor zijn aanhouding en detentie in de zaak die leidde tot de – enige – veroordeling.*

*Dat in de beslissing ook geen enkele andere gedraging of handeling wordt vermeld welke een gevaar voor de openbare orde zou inhouden en die los staat van de kwestieuze veroordeling*

*Dat de havenarbeiders onder dwang (al dan niet strafrechtelijk beschouwd als schulduitsluitingsgrond) worden gerekruteerd is een bekend probleem. Wanneer men dan wordt opgepakt is het ook bijzonder gevaarlijk om belastende verklaringen af te leggen ten aanzien van andere betrokkenen.. Dat er dan uiteindelijk ook in de meeste gevallen veroordelingen komen voor havenarbeiders is dan ook niet te verwonderen. Dat ook blijkt dat verzoeker alles heeft ontkent*

*Dat het benaderen en intimideren van havenpersoneel een welbekend probleem is in de Antwerpse haven. Dat men zelf speciaal voor deze reden een anoniem meldpunt heeft ([www.onzehavendrugsvrij.be](http://www.onzehavendrugsvrij.be)). Dat het*

tevens van algemeen bekend feit is dat in het geval men wordt gevat het afleggen van belastende verklaringen een zeer ernstig gevaar inhoudt.

Zoals ook wordt gesteld in de nota voor verwerende partij wordt door verweerder zwaar getild aan het gegeven dat verzoeker lid zou zijn van een criminele organisatie, goed geconnecteerd was enz.

Dat echter uit alles blijkt dat verzoeker, die alle lang tijd in België economisch actief was gewoon werd benaderd gelet op zijn positie in de haven. Dat alleszins nergens, al zeker niet uit het kwestieuze vonnis, blijkt dat hij voor het starten van zijn werk in de haven zich reeds inliet met andere verdachten van drugsfeiten. Dat verzoeker dienaangaande geen schuldbesef zou hebben blijkt wel degelijk uit het gegeven dat hem vele penitentiaire uitgangsvergunningen werden toegekend en zelfs de mogelijkheid werd gegeven door de strafuitvoeringsrechtbank om vervroegd vrij te komen met een enkelband – kansen die verzoeker onmogelijk zou gekregen kunnen hebben indien hij niet tot inzicht zou zijn gekomen;

Dat er geen enkele andere veroordelingen is of zelf maar proces-verbaal welke doet uitschijnen dat verzoeker zich naast de enige veroordeling schuldig zou gemaakt hebben aan strafbare feiten.

12. Terwijl artikel 8 EVRM stelt dat:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.  
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht, dan voorzover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en de vrijheden van anderen”

Dat aldus, zowel op grond van de Belgische wet, als op grond van artikel 8 EVRM, rekening dient gehouden te worden met het recht op eerbiediging van het gezinsleven.

Dat het vaste rechtspraak is van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat bij elke verblijfsbeslissing die mogelijk het recht op gezinsleven (artikel 8 EVRM) schendt, de staat het hoger belang van het kind in overweging moet nemen (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse t. Nederland).  
Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard (EHRM 11 juli 2000, Ciliz t. Nederland, §66)

In het kader van gezinshereniging stelde het EHRM reeds dat er een positieve verplichting kan bestaan om gezinshereniging toe te staan, onder meer indien volgende voorwaarden vervuld zijn: (i) er is sprake van vestiging of sterke banden van de referentiepersoon in het gastland, (ii) het gezinsleven bestond reeds vooraleer de referentiepersoon zich in het gastland vestigde, (iii) de belangen van (minderjarige) kinderen staan op het spel en (iv) er rijzen ernstige obstakels om het gezinsleven in het land van herkomst te beleven (zie EHRM 9 juli 2021, M.A. t. Denemarken (GK), §135 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Terwijl artikel 3.1. van IVKR stelt dat:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

Terwijl artikel 7 van de grondrechten van de Europese Unie stipuleert dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

Terwijl artikel 24 van de grondrechten van de Europese Unie stipuleert dat:

“ 1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.  
2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.  
3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”

*Terwijl dat het verdrag betreffende de werking van EU (VWEU) in artikel 20 een burgerschap instelt voor de burgers van unie, welke haar een fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten verleent. Dit artikel luidt als volgt:*

*“1. Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is een ieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan.*

*2. De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere,*

*a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven;*

*b) het actief en passief kiesrecht bij de verkiezingen voor het Europees Parlement en bij de gemeenteraadsverkiezingen in de lidstaat waar zij verblijf houden, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die staat;*

*c) het recht op bescherming van de diplomatieke en consulaire instanties van iedere andere lidstaat op het grondgebied van derde landen waar de lidstaat waarvan zij onderdaan zijn, niet vertegenwoordigd is, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die lidstaat;*

*d) het recht om verzoekschriften tot het Europees Parlement te richten, zich tot de Europese ombudsman te wenden, alsook zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen en de adviesorganen van de Unie te richten en in die taal antwoord te krijgen.*

*Deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.”*

*Terwijl de buitengewone afhankelijkheidsrelatie tussen een ouder en zijn minderjarige kind dient te worden vermoed, tot bewijs van tegendeel, en dit in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie.*

*In het arrest K.A. van het Hof van Justitie (HvJ 2 mei 2018 (GK), nr. C-82/16, K.A.) worden een aantal richtsnoeren gegeven voor het voeren van het afhankelijkheidsonderzoek wanneer de betrokken Unieburger minderjarig is (ibid., pt. 70-76)*

*In het arrest C-451/19 van 5 mei 2022 heeft het Europees Hof van Justitie voormeld standpunt herhaald.*

*Ook Uw Raad heeft deze rechtspraak gevolgd en zo werd geoordeeld dat er sprake is van een – weliswaar weerlegbaar – vermoeden van een afhankelijkheidsrelatie tussen ouder en minderjarige wanneer de wettelijke, affectieve en financiële last van het kind door beide ouders worden gedeeld, en door uitdrukkelijk te stellen:*

*“Wanneer blijkt dat het minderjarig kind duurzaam samenwoont met zijn twee ouders en het gezag over dit kind en de wettelijke, affectieve en financiële last van dit kind dus dagelijks door beide ouders worden gedeeld, wordt op weerlegbare wijze vermoed dat er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding tussen de minderjarige Unieburger en zijn ouder-derdelander die grond oplevert voor de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht op basis van artikel 20 van het VWEU (RvV, .27 juli 2022, 274.680, pagina 10)”*

*Terwijl het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid verplicht om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.*

*De administratieve rechter kan tevens, naaste de feitelijk juistheid van de de motieven ook de relevantie en de toelaatbaarheid in rechte ervan controleren (“10 jaar raad voor vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming”, Die Keure, 2017, 151).*

*De administratieve rechter heeft tevens een marginale toetsingsbevoegdheid, die de kennelijke onredelijkheid als grens heeft (“10 jaar raad voor vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming”, Die Keure, 2017, 152).*

*Terwijl de materiële motiveringsplicht inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijke bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de “annulatierechter” niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. (Rvs 25*

november 2014, nr. 229.301, RvS 25 oktober 2010, nr. 208.384, rVS 8 september 2008, nr 186.088, RvS 14 juli 2008, nr. 185.388,...).

*Indien een beslissing niet is gesteund op een afweging van alle aspecten van de zaak is de materiële motiveringsplicht geschonden. (RvS 20 februari 2001, nr. 93.412).*

*Terwijl artikel 40ter, §2, 2° Vw. bepaalt dat de ouder van een minderjarige EU-burger een recht op verblijf heeft ingeval hij zijn kind vergezelt of bij hem/haar voegt.*

*Terwijl artikel 43 Vw. bepaalt dat het verblijf van de ouder derdelander die een gezinshereniging wenst met een minderjarige rechtgevende kan weigeren ingeval van fraude of ingeval gevaar voor de openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.*

*Datzelfde artikel bepaalt in § 2 dat de minister rekening dient te houden met de duur van verblijf van de burger van Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.*

*13. Zodat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM, artikel 3 IVKR, artikel 7, 24 en 51 van het Handvest grondrechten van de EU, artikel 20 VWEU, artikel 40ter en 43 Vw., de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel gelet zij geen evenwichtige, zorgvuldige en redelijke beoordeling maakt van alle in het geding zijnde belangen ('fair balance'), minstens dat in het bijzonder onvoldoende rekening werd gehouden met de belangen van het recht op een gezinsleven, het hoger belang van het minderjarige kind en de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn minderjarige kinderen en minderjarige pluskinderen.*

*Verweerster hield immers niet afdoende rekening, of zo blijkt althans niet uit de beslissing, met de lange periodes voorafgaand aan de aanvraag waarbij er sprake was van feitelijke samenwoning en aldus sprake was van een gezinscel, het effectief bestaan van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie met de minderjarige pluskinderen, en het feit dat niettegenstaande niemand verzoeker hierom verzocht of dwong hij vrijwillig terugkwam naar België met zijn voltallige gezin, wat dient te worden beschouwd als een ernstige indicatie dat de gezinscel wel degelijk kost-wat-kost samen zal blijven en een verblijf in land van herkomst niet in het belang is van de minderjarige Belgische kinderen en pluskinderen van verzoeker. Minstens werd de impact van de beslissing ten aanzien van de minderjarige kinderen onzorgvuldig onderzocht.*

*Dat de overweging van verwerende partij (zoals verder verduidelijkt in de nota) dat de beslissing geen verwijderingsbeslissing zou zijn en mogelijks enkel een tijdelijke scheiding zou teweegbrengen van de gezinscel is weinig ernstig, en zelfs kennelijk onredelijk.*

*Verweerster heeft bovendien wat betreft de het gevaar voor openbare orde, of zo blijkt althans niet uit de beslissing, met het feit dat verzoeker al meer dan 10 jaar geen enkele problemen ondervond met justitie alvorens zijn enige veroordeling. Alsook werd geen, of zo blijkt althans niet uit de beslissing, rekening gehouden met het feit dat verzoeker sinds zijn arrestatie in 2021 op geen enkele manier nog in de problemen kwam met justitie en er bijgevolg geen sprake is van een actueel gevaar voor de openbare orde."*

De verzoeker beroept zich aldus onder meer op een schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 24 van het Handvest, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Hij geeft hierbij in wezen te kennen dat de verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing geen zorgvuldige beoordeling heeft doorgevoerd inzake het hoger belang van zijn minderjarige kinderen en pluskinderen.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de thans bestreden beslissing, en van het hoger belang van het kind zoals gewaarborgd door artikel 24 van het Handvest en artikel 8 van het EVRM.

Het blijkt voorts en het staat buiten betwisting dat de verzoeker op 20 november 2024 een aanvraag heeft ingediend voor een verblijfsrecht als vader van een minderjarig Belgisch kind, M.N. Het blijkt niet dat dit kind zijn rechten op vrij verkeer binnen de Europese Unie heeft uitgevoerd. Het gaat zodoende om een aanvraag, zoals bedoeld in artikel 40ter, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de datum van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

*“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het [Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie](#), dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in §*

*1:*

*1° (...);*

*2° (...);*

*3° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn in de eerste graad, die het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over een minderjarige Belg uitoefenen, voor zover zij de minderjarige Belg op het grondgebied begeleiden of zich bij hem voegen en de daadwerkelijke zorg over hem dragen en op voorwaarde dat zij hun identiteit aantonen door middel van een geldig identiteitsdocument.”*

Uit de relevante parlementaire voorbereidingen blijkt dat de Belgische wetgever met artikel 40ter, § 2, eerste lid, 3° (voorheen: artikel 40ter, §2, eerste lid, 2°) van de Vreemdelingenwet specifiek gevolg heeft gegeven aan de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (onder meer in het arrest Ruiz Zambrano) inzake het afgeleid verblijfsrecht dat in bijzondere gevallen ontleend kan worden aan artikel 20 van het VWEU (zie *Parl.St.* Kamer, 2010- 2011, nrs. 53443/17 en 53-443/18; zie in deze zin ook GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.59.6). Bij de weigering van een dergelijk afgeleid verblijfsrecht, zoals *in casu*, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het recht van de Europese Unie, zodat hierbij (naast het algemeen geldende artikel 8 van het EVRM) ook artikel 24 van het Handvest dient te worden gerespecteerd.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (cf. EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (cf. EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (cf. EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de

administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (met inbegrip van het hoger belang van het kind) een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens gezin en in het bijzonder zijn minderjarige kinderen enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

*In casu* beroept de verzoeker zich op een gezinsleven met en het hoger belang van zijn minderjarige Belgische kinderen (en pluskinderen). Het is niet betwist dat verzoekers twee minderjarige kinderen zijn geboren uit het huwelijk van de verzoeker met de Belgische C.Ö. Kinderen geboren binnen een huwelijk maakt *ipso jure* deel uit van dit gezin. Er ontstaat tussen kind en ouder vanaf de geboorte een band die gelijkstaat met een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en dit enkel en alleen door het feit van de geboorte (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94).

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk erkend dat de verzoeker affectieve banden heeft met zijn twee minderjarige kinderen en dat zij op het moment van de bestreden beslissing ook samenwonen. De verweerder stelt bovendien zelf dat de verzoeker thans (met zijn twee minderjarige kinderen) een gezinsleven onderhoudt in België en verwijst naar de door artikel 8, tweede lid, van de Vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid tot inmenging van het openbaar gezag in de uitoefening van het recht op respect voor het gezinsleven. Het staat dan ook buiten kijf dat er *in casu* sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verweerder is bijgevolg verplicht om een adequate belangenafweging te maken van het hoger belang van verzoekers Belgische minderjarige kinderen in het licht van voormelde bepaling.

Omtrent het hoger belang van het kind kan, zoals hoger toegelicht, *in casu* tevens worden verwezen naar het bepaalde in artikel 24 van het Handvest:

- “1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.*
- 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.*
- 3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”*

De Toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

*“Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...)”* (cf. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.)

Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7, van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dient deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest dient derhalve ook artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag nader te worden bekeken.

Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

*“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”*

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag het volgende:

*“Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by “public or private social welfare institutions, courts of law,*

*administrative authorities or legislative bodies". The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children's rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children." (cf. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, 27 november 2003, CRC/GC/2003/5, par. 12.).*

Ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, zoals *in casu*, vallen onder de werkingssfeer van artikel 3.1. van het Kinderrechtenverdrag en dus bij uitbreiding onder artikel 24 van het Handvest.

De Raad benadrukt in dit verband ook nog dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). In dit opzicht is het dus belangrijk tevens te duiden op artikel 43 van de Vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt voor het nemen van de bestreden weigeringsbeslissing.

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet luidt:

*"§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :*

*1° (...);*

*2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.*

*§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."*

Ook krachtens artikel 43, §2, van de Vreemdelingenwet is de verweerder dus verplicht rekening te houden met (onder meer) de concrete gezinssituatie van de verzoeker.

De verzoeker wijst in zijn enig middel onder meer op het arrest K.A. e.a. van het Hof van Justitie. In de zaak K.A. van 8 mei 2018 heeft het Hof van Justitie uitgelegd dat *"de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, (...) dat verzoek (dient) te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden onttrokken."* (HvJ 8 mei 2018, K.A. e.a., C-82/16, punt 56).

Het Hof herinnert er tevens uitdrukkelijk aan *"dat artikel 20 VWEU niet afdoet aan de mogelijkheid voor de lidstaten om zich te beroepen op een uitzondering in verband met, inzonderheid, de handhaving van de openbare orde of de bescherming van de openbare veiligheid. Aangezien de situatie van verzoekers in de hoofdzaken binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt, moet bij de beoordeling van deze situatie evenwel rekening worden gehouden met het recht op eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven, zoals geformuleerd in artikel 7 van het Handvest, waarbij dit artikel in voorkomend geval moet worden gelezen in samenhang met de verplichting om het in artikel 24, lid 2, van het Handvest erkende belang van het kind in aanmerking te nemen (zie in die zin arresten van 13 september 2016, Rendón Marín, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 81, en 13 september 2016, CS, C-304/14, EU:C:2016:674, punt 36)." (HvJ 8 mei 2018, K.A. e.a., C-82/16, punt 90).*

Het Hof vervolgt:

*"91. Bovendien moeten de begrippen „openbare orde” en „openbare veiligheid”, daar zij dienen als rechtvaardiging voor een afwijking van het verblijfsrecht van Unieburgers en hun familieleden, strikt worden opgevat. Het begrip „openbare orde” onderstelt dus hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Wat het begrip „openbare veiligheid” betreft, blijkt uit de rechtspraak van het Hof dat het ziet op zowel de interne als de externe veiligheid van een lidstaat, zodat de openbare veiligheid in gevaar kan worden gebracht door de aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, door risico's voor het leven van de bevolking, door het risico op een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren en door de aantasting van militaire belangen. Het Hof heeft tevens*

geoordeeld dat de bestrijding van georganiseerde drugscriminaliteit of van terrorisme onder het begrip „openbare veiligheid” valt (zie in die zin arresten van 13 september 2016, *Rendón Marín*, C-165/14, EU:C:2016:675, punten 82 en 83, en 13 september 2016, CS, C-304/14, EU:C:2016:674, punten 37-39).

92. In deze context moet worden vastgesteld dat de weigering om een verblijfsrecht toe te kennen met het Unierecht in overeenstemming zou zijn voor zover zij is gebaseerd op de vaststelling dat er, met name gelet op de strafbare feiten die zijn gepleegd door een derdelander, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of de openbare veiligheid, ook al zou die weigering voor de Unieburger die een familielid van die derdelander is, de verplichting met zich mee brengen om het grondgebied van de Unie te verlaten (zie in die zin arresten van 13 september 2016, *Rendón Marín*, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 84, en 13 september 2016, CS, C-304/14, EU:C:2016:674, punt 40).

93. Deze gevolgtrekking mag evenwel niet automatisch, louter op basis van het strafblad van de betrokkene, worden gemaakt. Zij kan in voorkomend geval enkel voortkomen uit een concrete beoordeling van alle actuele en relevante omstandigheden van het individuele geval, in het licht van het evenredigheidsbeginsel, het belang van het kind en de grondrechten, waarvan het Hof de eerbiediging verzekert (arresten van 13 september 2016, *Rendón Marín*, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 85, en 13 september 2016, CS, C-304/14, EU:C:2016:674, punt 41).

94. Bij deze beoordeling moet aldus met name rekening worden gehouden met het gedrag van de betrokkene, de duur en de rechtmatigheid van diens verblijf op het grondgebied van de lidstaat in kwestie, de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de mate van actueel gevaar van de betrokkene voor de samenleving, de leeftijd van de eventueel betrokken kinderen en hun gezondheidstoestand alsmede hun economische en gezinssituatie (arresten van 13 september 2016, *Rendón Marín*, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 86, en 13 september 2016, CS, C-304/14, EU:C:2016:674, punt 42).” (HvJ 8 mei 2018, K.A. e.a., C-82/16, punten 91-94).

In de bestreden beslissing wordt omtrent verzoekers gezinssituatie het volgende gesteld:

“Betrokkene is vader van twee minderjarige Belgische kinderen, K. M. (...) (referentiepersoon) en K. Ma. (...). Op 03.03.2020 is betrokkene gehuwd te Ekeren met Ö. C. (...). Zijn echtgenote heeft nog 3 Belgische minderjarige kinderen, welke de stiefkinderen van betrokkene zijn. Betrokkene heeft reeds eerder verblijfsrecht gehad op basis van gezinshereniging met K. M., namelijk van 23.04.2020 tot 7.11.2023 wanneer hij overeenkomstig artikel 19, §1 van de Vreemdelingenwet van rechtswege zijn verblijfsrecht verloor omdat hij langer dan één jaar afwezig was uit België.

Betrokkene heeft het hebben van een eerste Belgisch kind en een Belgische echtgenote kennelijk niet gezien als een motivatie om zich te onthouden van strafbare feiten te plegen. De referentiepersoon is geboren op 29.10.2019, kort nadien op 24.11.2019 sloot betrokkene zich aan bij de criminele organisatie om dan uiteindelijk op 18.08.2020 een poging te ondernemen om een aanzienlijke hoeveelheid cocaïne uit een container in de haven van Antwerpen te halen. Ook tijdens zijn lidmaatschap in de criminele organisatie huwde betrokkene op 03.03.2020 met zijn partner Ö. C.. De banden met zijn familie hebben betrokkene er kennelijk niet kunnen toe weerhouden strafbare feiten te plegen én wanneer hij zich aansloot bij de criminele organisatie, zich ertoe kunnen bewegen afstand te nemen van de criminele organisatie en zich te herpakken. Betrokkene had moeten weten dat zijn gedrag zijn toekomst in België op het spel zou zetten. Het opnieuw onderhouden van een gezinsleven in België (na een vertrek naar Turkije) geeft betrokkene niet automatisch het recht om opnieuw verblijf te bekomen. Integendeel redelijkerwijs zou betrokkene toch mogen verwachten dat het plegen van feiten van openbare orde een impact heeft op het opnieuw bekomen van een regulier verblijfsrecht, maar ook op zijn gezinsleven. Hij heeft zelf zijn gezinsleven op losse schroeven geplaatst. Er kan bezwaarlijk van de Belgische administratie verwacht worden het gezinsleven van betrokkene als belangrijker te achten, indien hij zelf zijn gezinsleven niet als een voldoende motivatie acht om zich te onthouden van het plegen van strafbare feiten. Dat is een verantwoordelijkheid die in twee richtingen gaat.

Van 08.09.2021 tot 07.01.2022 en van 9.01.2024 tot 03.03.2025 verbleef betrokkene in de gevangenis. Nadien was hij in penitentiair verlop en is sinds 06.05.2025 onder elektronisch toezicht. Op 7.11.2022 werd betrokkene afgevoerd in het rijksregister naar Turkije. Eind 2023 besliste betrokkene om terug te keren naar België. Vanwege zijn verblijf in de gevangenis, heeft betrokkene zijn gezinsleven zelf beïnvloed. Uit het administratief dossier blijkt dat zijn gezinsleden hem regelmatig kwamen bezoeken in de gevangenis, maar het zorgde ervoor dat het gezinsleven in die periode grotendeels niet kon plaatsvinden in elkaars aanwezigheid. Pas recent, vanaf 03.03.2025 kan het gezin terug fysiek samen zijn. Er kan niet onderuit dat de afwezigheid van betrokkene door zijn detentie een impact heeft gehad op de jonge kinderen. De referentiepersoon was op het moment van de eerste aanhouding van betrokkene op 08.09.2021 bijna 2 jaar oud en het kind heeft haar vader toen 4 maanden grotendeels niet fysiek in haar aanwezigheid gehad. Bij zijn tweede opsluiting op 09.01.2024 was het tweede kind ook al geboren, op moment van opsluiting was dat anderhalf jaar oud, het eerste kind 4 jaar oud. Zij hebben de band met hun vader moeten invullen grotendeels door virtueel of fysiek bezoek voor minstens 1 jaar en 2 maanden. Dit wil zeggen dat de steun en

*toeverlaat tijdens de detentieperiodes van betrokkene de moeder is en dat zij dagdagelijks de daadwerkelijke zorg over de kinderen uitoefende. Dat betrokkene dagdagelijks de daadwerkelijke zorg over zijn kinderen niet kon waarmaken, heeft hij louter en alleen te wijten aan zijn eigen gedrag. Er wordt niet betwist dat betrokkene met zijn kinderen een affectieve band onderhoudt, maar de gezinsband met zijn kinderen wordt ondergeschikt geacht aan het vrijwaren van de openbare orde. Het belang van het kind heeft niettemin een primordiaal karakter maar dit is niet absoluut. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (nietontvankelijkheidsbeslissing)). Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde wordt dan ook superieur geacht aan de gezinsband met zijn kind die betrokkene kan doen gelden.”*

Hieruit blijkt niet dat de verweerder concreet heeft nagegaan of er tussen de verzoeker en zijn Belgische zoon M.K., dit is de referentiepersoon, in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan hem in beginsel op grond van artikel 20 van het VWEU een verblijfsrecht zou moeten worden toegekend, omdat het Belgische kind anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat aan hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontzegd. Een dergelijke afweging ligt wel voor wat verzoekers banden met zijn Belgische echtgenote betreft en waar de verweerder zich op het volgende standpunt heeft gesteld: *“Wat betreft de band met zijn Belgische echtgenote, blijkt uit niets dat er aan afhankelijkheidsrelatie zou bestaan die zijn echtgenote ertoe zou dwingen het Belgische grondgebied, en bij uitbreiding de Europese Unie, te verlaten. Het is immers redelijk te stellen dat zijn echtgenote, wanneer betrokkene in detentie was, zelfstandig en zelfredzaam wist te voorzien in het levensonderhoud van zichzelf en haar 5 minderjarige kinderen (waarvan 2 gemeenschappelijk met betrokkene). Indien dit nodig geweest zou zijn, kon zij – bij afwezigheid van betrokkene - een beroep doen op het Belgische welvaartsbestel, desgevallend voor zichzelf, desgevallend voor de kinderen. Er zijn dus geen elementen voorhanden waaruit zou kunnen geconcludeerd worden dat zijn echtgenote niet kan worden gescheiden van zijn betrokkene, net omdat zij reeds door de detentieperiode van betrokkene in elkaars fysieke afwezigheid hebben geleefd en op die manier hun gezinsleven gestalte moesten geven. Betrokkene en zijn echtgenote zijn beiden volwassen personen, niets wijst er op dat één van hen niet over de nodige (mentale en/of fysieke) capaciteiten beschikt om zelfstandig te leven. Het is dus redelijk te stellen dat de Belgische echtgenote, zonder de fysieke aanwezigheid van betrokkene, zelfstandig haar leven kan verderzetten.”* Hoewel verzoekers aanvraag niet was ingediend met het oog op de gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote, maar wel met zijn Belgisch minderjarig kind en dit op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet (dat het uit artikel 20 van het VWEU afgeleid verblijfsrecht regelt voor derdelanders die ouder zijn van een statische Belg), spreekt de verweerder zich echter niet op duidelijke wijze uit over de vraag of verzoekers Belgische kinderen, gelet op de concrete elementen die hun banden met hun vader kenmerken, als gevolg van de weigering om aan de verzoeker een afgeleid verblijfsrecht te verlenen feitelijk genoopt zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten waardoor hen het effectieve genot van de essentie van de aan die status ontleende rechten wordt ontzegd.

Uit niets blijkt zodoende dat de voorliggende aanvraag zou zijn geweigerd omdat de verzoeker geen afgeleid verblijfsrecht zou ontleenen aan artikel 20 van het VWEU, zoals naar Belgisch recht geïmplementeerd in artikel 40ter, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.

De verweerder erkent in tegendeel wel dat de verzoeker thans samenwoont met zijn minderjarige kinderen, dat hij er ook een affectieve band mee heeft en dat hij er opnieuw een gezinsleven mee onderhoudt, na een vertrek naar Turkije. De verweerder wijst wel op de periodes (8 september 2021 tot 7 januari 2022 en 9 januari 2024 tot 3 maart 2025) dat de verzoeker in de gevangenis vertoefde, maar erkent aan de andere kant ook dat verzoekers gezin hem regelmatig bezocht toen hij in de gevangenis verbleef. De verweerder stelt zich, met verwijzing naar artikel 8, tweede lid, van het EVRM, op het standpunt dat de vrijwaring van de openbare orde superieur wordt geacht aan verzoekers gezinsbanden met zijn kind en gaat over tot de weigering van het verblijfsrecht met toepassing van artikel 43, §1, van de Vreemdelingenwet.

Uit dit alles volgt dat de thans bestreden weigeringsbeslissing, die louter is gestoeld op redenen van openbare orde, moet worden aangemerkt als een inmenging in het gezinsleven, zoals bedoeld in artikel 8, tweede lid, van het EVRM.

Binnen de grenzen, gesteld door het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, is een dergelijke inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in dit tweede lid vermelde legitieme doelen (legitimititeit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

In voorkomend geval wordt de bestreden beslissing genomen met toepassing van artikel 43, §1, van de Vreemdelingenwet, waarvan de bepalingen dienen beschouwd te worden als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren en om 's lands openbare orde te vrijwaren. Het bestreden besluit kent aldus een wettelijke basis en zij streeft een legitiem doel na.

De inmenging in het gezinsleven van de verzoeker is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden, beoogd in artikel 8, lid 2, van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

Indien minderjarige kinderen erbij betrokken zijn, zoals in dit geval, dan moet ook het hoger belang van deze kinderen in acht worden genomen. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name (i) het behouden van eenheid van het gezin en (ii) het welzijn van het kind (cf. EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136). Bijzondere aandacht moet bijgevolg worden besteed aan de ernst van de moeilijkheden waarmee de kinderen zouden worden geconfronteerd als gevolg van de bestreden beslissing. Relevant voor dit onderzoek zijn de omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals de leeftijd van de minderjarige kinderen, de omvang en hechtheid van hun culturele, sociale en linguïstische banden met zowel het land van herkomst als met de Verdragsluitende staat, de duur van hun verblijf in de Verdragsluitende staat en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een fundamentele kwestie is de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, Üner v. Nederland, § 58; ; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, Palanci v. Zwitserland, § 51 en 62; EHRM 8 juli 2013, nr. 3910/13, M.P.E.V. v. Zwitserland, § 57; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, § 51 en 60).

In deze belangenafweging moeten alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde een rol spelen, *quod in casu*, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde *Boultif/Üner*-criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), §§ 55-58). Het betreft:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals de duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband;
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen deze laatste kan worden uitgewezen, met name of er belemmeringen zijn die een terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken;
- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die de kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet worden gehecht, varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 70).

In zijn arrest *Jeunesse* oordeelde het EHRM dat, hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, hieraan wel een belangrijk gewicht moet worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM.

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en/of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 23 oktober 2018, nr. 25593/14, Assem Hassan Ali/Denemarken). Dit neemt echter niet weg dat de verweerder concreet dient te onderzoeken of de inmenging proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, §§ 51 en 53), waarbij de verweerder een gepaste aandacht dient te geven aan het hoger belang van de minderjarige kinderen die door de genomen beslissing worden geraakt.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de belangenafweging. Hij gaat na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een 'fair balance' tussen enerzijds het belang van de vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande (waarbij desgevallend ook het hoger belang van het kind concreet in rekening dient te worden genomen) en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Er dient dan ook te worden nagegaan of de verweerder op zorgvuldige wijze "een concrete beoordeling van alle actuele en relevante omstandigheden van het individuele geval, in het licht van het evenredigheidsbeginsel, het belang van het kind en de grondrechten, waarvan het Hof de eerbiediging verzekert" heeft doorgevoerd (zie *supra*).

De verzoeker geeft in zijn enig middel onder meer te kennen dat de verweerder de impact van de beslissing op zijn minderjarige kinderen niet zorgvuldig heeft onderzocht. Hij wijst er in dit kader op dat hij met zijn gezin is teruggekeerd naar Turkije in de periode van de behandeling van zijn zaak voor de correctionele rechtbank en dat hij met zijn voltallig gezin nadien is teruggekeerd en zich vrijwillig heeft aangeboden voor de uitvoering van zijn straf omdat zijn gezin absoluut niet kon aarden in Turkije. De verzoeker meent dat hieruit blijkt dat de gezinscel kost wat kost samen wil blijven en dat een verblijf in zijn land van herkomst niet in het belang is van zijn Belgische minderjarige kinderen. De verzoeker betoogt tevens dat de gemachtigde er al te gemakkelijk vanuit gaat dat zijn partner alleen zou kunnen instaan voor vijf minderjarige schoolgaande kinderen. Hij stelt dat het feit dat zijn partner voor kortere periodes het gezin alleen kon bezeilen, nog niet bewijst dat zij ook voor de verdere opvoeding van deze kinderen alleen zou kunnen instaan en dat dit evenmin volstaat om aan te tonen dat dit in het belang van deze kinderen zou zijn.

Uit de stukken van het administratief blijkt dat de verzoeker op 5 juli 2024 werd gehoord in de gevangenis te Wortel (zie administratief dossier, "Verslag DID/ 11.07.2024" en schriftelijk ingevuld gehoorverslag d.d. 5 juli 2024). De verzoeker bracht ter gelegenheid van dit gehoor aan dat zijn advocaat inmiddels een nieuwe aanvraag gezinshereniging had ingediend, ditmaal in de hoedanigheid van vader van zijn Belgisch minderjarig kind. In het verslag wordt tevens het volgende vermeld: "Betrokkene verklaart samen met zijn gezin eind 2023 per wagen vanuit Turkije te zijn teruggekeerd naar België. Eind 2022 verhuisde het gezin van België naar Turkije. De (stief)kinderen konden er echter niet aarden. Ze werden niet geaccepteerd op school en werden er ongelukkig; reden waarom zij terugkeerden naar België."

In de bestreden beslissing wordt omtrent verzoekers minderjarige kinderen het volgende gesteld:

*"Betrokkene is vader van twee minderjarige Belgische kinderen, K. M. (...) (referentiepersoon) en K. Ma. (...). Op 03.03.2020 is betrokkene gehuwd te Ekeren met Ö. C. (...). Zijn echtgenote heeft nog 3 Belgische minderjarige kinderen, welke de stiefkinderen van betrokkene zijn. Betrokkene heeft reeds eerder verblijfsrecht gehad op basis van gezinshereniging met K. M., namelijk van 23.04.2020 tot 7.11.2023 wanneer hij overeenkomstig artikel 19, §1 van de Vreemdelingenwet van rechtswege zijn verblijfsrecht verloor omdat hij langer dan één jaar afwezig was uit België.*

*Betrokkene heeft het hebben van een eerste Belgisch kind en een Belgische echtgenote kennelijk niet gezien als een motivatie om zich te onthouden van strafbare feiten te plegen. De referentiepersoon is geboren op 29.10.2019, kort nadien op 24.11.2019 sloot betrokkene zich aan bij de criminele organisatie om dan uiteindelijk op 18.08.2020 een poging te ondernemen om een aanzienlijke hoeveelheid cocaïne uit een container in de haven van Antwerpen te halen. Ook tijdens zijn lidmaatschap in de criminele organisatie huwde betrokkene op 03.03.2020 met zijn partner Ö. C.. De banden met zijn familie hebben betrokkene er kennelijk niet kunnen toe weerhouden strafbare feiten te plegen én wanneer hij zich aansloot bij de criminele organisatie, zich ertoe kunnen bewegen afstand te nemen van de criminele organisatie en zich te herpakken. Betrokkene had moeten weten dat zijn gedrag zijn toekomst in België op het spel zou zetten. Het opnieuw onderhouden van een gezinsleven in België (na een vertrek naar Turkije) geeft betrokkene niet automatisch het recht om opnieuw verblijf te bekomen. Integendeel redelijkerwijs zou betrokkene toch mogen verwachten dat het plegen van feiten van openbare orde een impact heeft op het opnieuw bekomen van een regulier verblijfsrecht, maar ook op zijn gezinsleven. Hij heeft zelf zijn gezinsleven op losse schroeven geplaatst. Er kan bezwaarlijk van de Belgische administratie verwacht worden het gezinsleven van betrokkene als belangrijker te achten, indien hij zelf zijn gezinsleven niet als een voldoende motivatie acht om zich te onthouden van het plegen van strafbare feiten. Dat is een verantwoordelijkheid die in twee richtingen gaat.*

*Van 08.09.2021 tot 07.01.2022 en van 9.01.2024 tot 03.03.2025 verbleef betrokkene in de gevangenis. Nadien was hij in penitentiair verlop en is sinds 06.05.2025 onder elektronisch toezicht. Op 7.11.2022 werd betrokkene afgevoerd in het rijksregister naar Turkije. Eind 2023 besliste betrokkene om terug te keren naar België. Vanwege zijn verblijf in de gevangenis, heeft betrokkene zijn gezinsleven zelf beïnvloed. Uit het administratief dossier blijkt dat zijn gezinsleden hem regelmatig kwamen bezoeken in de gevangenis, maar het zorgde ervoor dat het gezinsleven in die periode grotendeels niet kon plaatsvinden in elkaars aanwezigheid. Pas recent, vanaf 03.03.2025 kan het gezin terug fysiek samen zijn. Er kan niet onderuit dat de afwezigheid van betrokkene door zijn detentie een impact heeft gehad op de jonge kinderen. De referentiepersoon was op het moment van de eerste aanhouding van betrokkene op 08.09.2021 bijna 2 jaar oud en het kind heeft haar vader toen 4 maanden grotendeels niet fysiek in haar aanwezigheid gehad. Bij zijn tweede opsluiting op 09.01.2024 was het tweede kind ook al geboren, op moment van opsluiting was dat anderhalf jaar oud, het eerste kind 4 jaar oud. Zij hebben de band met hun vader moeten invullen grotendeels door virtueel of fysiek bezoek voor minstens 1 jaar en 2 maanden. Dit wil zeggen dat de steun en toeverlaat tijdens de detentieperiodes van betrokkene de moeder is en dat zij dagdagelijks de daadwerkelijke zorg over de kinderen uitoefende. Dat betrokkene dagdagelijks de daadwerkelijke zorg over zijn kinderen niet kon waarmaken, heeft hij louter en alleen te wijten aan zijn eigen gedrag. Er wordt niet betwist dat betrokkene met zijn kinderen een affectieve band onderhoudt, maar de gezinsband met zijn kinderen wordt ondergeschikt geacht aan het vrijwaren van de openbare orde. Het belang van het kind heeft niettemin een primordiaal karakter maar dit is niet absoluut. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (nietontvankelijkheidsbeslissing)). Het gevaar dat betrokkene vormt*

*voor de openbare orde wordt dan ook superieur geacht aan de gezinsband met zijn kind die betrokkene kan doen gelden.”*

De verzoeker kan worden gevolgd waar hij betoogt dat de verweerder de impact van de genomen beslissing op zijn minderjarige Belgische kinderen niet op zorgvuldige wijze heeft onderzocht. Uit de bovenstaande motieven blijkt dat de verweerder wel erkent dat verzoekers verblijf in de gevangenis een impact heeft gehad op zijn jonge minderjarige kinderen, die de band met hun vader voor minstens 1 jaar en 2 maanden grotendeels door virtueel of fysiek bezoek hebben moeten invullen. Dat de verzoeker toen de dagdagelijkse daadwerkelijke zorg over zijn kinderen niet kon waarmaken, heeft hij volgens de verweerder louter en alleen te wijten aan zijn eigen gedrag. Hieruit blijkt echter nog niet dat de verweerder heeft onderzocht wat de impact is van de thans genomen beslissing op het welzijn van de kinderen en/of op de eenheid van het gezin. De verweerder erkent wel dat de verzoeker op het moment van de bestreden beslissing reeds gedurende enkele maanden terug samenwoont met zijn twee minderjarige kinderen en dat hij er affectieve banden mee onderhoudt, maar hij laat na te onderzoeken of deze banden van die aard zijn dat deze kinderen samen met de verzoeker (en de overige gezinsleden) zouden moeten verhuizen naar diens land van herkomst, Turkije. In dit kader verzuimt de verweerder tevens om rekening te houden met verzoekers eerdere verklaring dat hij samen met zijn hele gezin, in de periode 2022-2023, naar Turkije verhuisden, doch dat zij allen terugkeerden omdat de minderjarige kinderen er niet konden aarden, niet werden geaccepteerd op school en er ongelukkig waren.

De Raad wijst er tevens op dat de verweerder niet de impact van de detentiemaatregelen op het welzijn van de kinderen en de eenheid van het gezin dient te onderzoeken, maar wel de impact van de genomen weigeringsbeslissing. Dat de verzoeker - door zijn eigen handelen - in het verleden zijn kinderen minder heeft kunnen zien omdat hij in de gevangenis vertoefde, betekent op zich nog niet dat de thans genomen verblijfsbeslissing geen gevolgen zou hebben voor het hoger belang van zijn twee jonge, minderjarige Belgische kinderen. Waar de verweerder verder louter in algemene termen en met verwijzing naar algemene rechtspraak van het EHRM stelt dat *“het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde dan ook superieur (wordt) geacht aan de gezinsband met zijn kind die betrokkene kan doen gelden”*, blijkt evenmin dat de verweerder op zorgvuldige wijze rekening heeft gehouden met de specifieke situatie van verzoekers minderjarige Belgische kinderen. Met betrekking tot de argumentatie in de bestreden beslissing dat de verzoeker zelf *“zijn gezinsleven niet als een voldoende motivatie acht om zich te onthouden van het plegen van strafbare feiten”*, merkt de Raad tot slot op dat hieruit evenmin blijkt dat de verweerder het hoger belang van verzoekers minderjarige kinderen zelve concreet in rekening heeft genomen. De verweerder heeft nagelaten om de gevolgen van de weigeringsbeslissing te beoordelen vanuit de belangen en vanuit het standpunt van de minderjarige kinderen zelve. Niettegenstaande de eerdere verklaringen van de verzoeker dat het hele gezin terugkeerde uit Turkije omdat de minderjarige kinderen er niet konden aarden, er niet werden geaccepteerd op school en er ongelukkig waren, heeft de verweerder verzuimd om de ernst van de problemen die de kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in verzoekers land van herkomst in rekening te nemen. De gemachtigde laat het belang inzake de vrijwaring van de openbare orde primeren op de gezinsbelangen van de verzoeker en zijn twee Belgische minderjarige kinderen, zonder het hoger belang van deze kinderen concreet uit te kristalliseren. Dit is geen zorgvuldige afweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM, van artikel 24 van het Handvest, en van artikel 43 (§2) van de Vreemdelingenwet is dan ook aangetoond.

Het verweer in de nota met opmerkingen kan niet overtuigen. De verweerder kan niet worden gevolgd waar hij laat uitschijnen dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde kan zijn aangezien de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat en zij evenmin een beëindiging van het verblijfsrecht betreft. Ook verblijfsbeslissingen kunnen in bepaalde gevallen immers aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Bovendien doet dit verweer geen afbreuk, noch aan de in artikel 43, §2, van de Vreemdelingenwet vervatte verplichting om bij het nemen van een beslissing tot weigering van verblijf (*in casu* als vader van een Belgisch minderjarig kind) op zorgvuldige wijze rekening te houden met de gezinssituatie van de betrokken derdelander, noch aan de verplichtingen die *in casu* voortvloeien uit artikel 24 van het Handvest. De rechtspraak van de Raad waarnaar de verweerder in dit kader verwijst, heeft geen precentenwerking.

De verweerder kan, gelet op hetgeen voorafgaat, evenmin worden gevolgd waar hij stelt er *in casu* geen toetsing dient te gebeuren aan artikel 8, tweede lid, van het EVRM. Het verweer dat de verzoeker niet concreet aantoont dat hij het gezinsleven niet elders kan leiden, is evenmin dienstig. De verweerder laat in dit kader ten onrechte uitschijnen alsof in de bestreden beslissing zou zijn geoordeeld dat er geen sprake is van een positieve verplichting om het gezinsleven in België te handhaven. Dit verweer mist feitelijke grondslag, te meer daar in de bestreden akte uitdrukkelijk wordt verwezen naar artikel 8, tweede lid, van het EVRM bij de beoordeling dat de weigeringsbeslissing evenredig wordt geacht nu verzoekers familiale en persoonlijke

belang ondergeschikt wordt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoeker niet heeft aangetoond of dat niet blijkt dat er ernstige hinderpalen zouden zijn die de verzoeker verhinderen het gezinsleven met zijn minderjarige kinderen elders (al dan niet in Turkije) verder te zetten. Het betreft aldus een *a posteriori*-motivering, die de hoger vastgestelde gebreken niet kan herstellen. Hetzelfde geldt voor de in de nota met opmerkingen voor het eerst aangehaalde *a posteriori*-motivering dat een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten niet strijdig is met artikel 8 van het EVRM. Tot slot blijkt niet dat er *in casu* een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet voorligt. Er wordt immers een schending vastgesteld van artikel 43 (§2) van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is derhalve, in de aangegeven mate, gegrond.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel**

De beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 16 juni 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend vijftieng door:

C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE